

KAPITOLA 13.

Přistížení

Studená chodba se jim ledově zakousla do bosých nohou. Snažili se být tiší, neviditelní. Nejlíp to šlo Zozombě. Byla rychlá a nezachytitelná jako stín. Měli štěstí. Dveře s nápisem „Vstup všem bez výjimky přísně zakázán“ byly od včerejší noci pořád odemčené.

Ve dne vypadal pokoj úplně obyčejně. Kouzlo, které mu propůjčilo světlo svíčky, bylo pryč. Byl šedivý, zaprášený. Jen komoda byla jako vyleštěná, jak na ni včera lezli. Na stole byly rozházené barevné lahvičky a mezi nimi střepy. A nepatrný zbyteček zeleného prášku...

„Vidíš?“ zašeptala Frida Zozombě do ucha. „To je ono! Zafoukal vítr a fííí, prášek se vznesl a pak spadl na tvůj... no, prostě tam ven a pak ses objevila!“

Zozomba zvědavě namočila do prášku prstík, okamžik ho zkoumala a pak olízla. Qido zděšeně uskočil, ale nic se nestalo.

Zozomba pokrčila rameny: „Nechutná to nijak, nic to nedělá, asi je to jenom... probouzedlo.“

Frida mezitím prohledávala komodu, ale kromě lahviček a mističek a bůhvíčeho, co už našli včera, tam nebylo nic. Nic, co by jim pomohlo, jedině snad...

„Qido, pomoz mi! Je tady toho spousta a nejsou to jenom popsané papíry. Ona je tu i nějaká kniha, jen z ní někdo vytrhal stránky.“

Byla to pravda. Kniha samotná byla zastrčená až úplně vzadu v šuplíku a někdo se k ní choval doslova hnusně. Byla zašlá, kožené desky celé flekaté. Některé stránky chyběly, jiné byly pomačkané a bylo do nich čmáráno a psáno.

„Spíš to vypadá, že ji někdo hodně používal, a nakonec chtěl zničit. Ukaž mi ji,“ řekla Zozomba a vzala Fridě knihu z ruky. Zírala na nápis. Byl určitě starý, napsaný divnými písmeny, nedalo se to přečíst. Frida se zklamaně dívala Zozombě přes rameno, ale ta se soustředila a pak pomalu přečetla: „ZOMBIE v prů... v průběhu věků.“

Fridu a Qida to ohromilo: ty umíš číst TYHLE písmena?!

Zozomba se zatvářila zmateně a pak nejistě kývla: „No, asi jo, já se nepamatuju, ale když jsem to přečetla..., tak zřejmě umím.“

Qido s ní zatřásl: „To je ono! To je úžasný! Máme to! To je ten nápad! Když byla kniha ve stejném šuplíku jako ta lahvička se zombie práškem, musí k sobě patřit!

Frida opatrně přejela prstem po písmenech: „Třeba v ní někdo vyčetl, jak udělat zombíka. A tak tam taky bude, co dál!“

Zozomba se celá schoulila: „Myslíš jako... jak se zombie zase zbavit?“

Děti se po sobě podívaly a Frida pak pevně prohlásila: „Neboj, my... my si s Qidem myslíme, že se tě zbavit nechceme.“

Qido nejistě přikývl: „Jasně, třeba tam bude nějaký návod... jako: jak vyrobit ze zombíka normální holku. Tak už čti!“

Jenže v tu chvíli se za nimi ozvalo: „Co to tu tropíte!? A bosí! Chcete být nemocní?!“

Mámy! V Qidovi a Fridě by se krve nedořezal, leknutím úplně zcepeněli. Protože teď to celé praskne!

„My... my jsme...“ začala Frida, ale pak překvapeně zmlkla, protože Zozomba už vedle ní nestála. Nebyla tam. Frida i Qido se rozhlíželi, ale nikde v pokoji ji neviděli. Maminka Mo se mračila a popoháněla je zpátky do jejich pokoje a maminka Lu se shýbla. Na zemi ležela ta kniha. Ta, co ji měla ještě před chvilinkou Zozomba v ruce.

„ZOMBIE v průběhu věků“. Maminka Lu si knihu se zájmem prohlížela: „Kdepak jste to vzali? To jste našli tady?“

Qido s Fridou se na sebe podívali: „No... našli... chtěli jsme se jen podívat...“

Maminka Lu strčila knihu pod paži a už strkala oba ke dveřím: „Sem se nesmí chodit. Je to napsáno na dveřích. Tak, šup, šup, ven... uděláme si čaj a podíváme se na tu knížku společně.“

Frida se rozběhla k pokoji. Kde jen může být...?

Qido s Fridou nevěřičně zírali na Zozombu. Jak se dostala do jejich pokojíku? Jak to, že najednou zmizela? Nebyla? Zozomba se ušklíbala: No, ona cítila, věděla v tu chvíli, že si přeje, aby tam nebyla a najednou... byla tady.

Qido si ji změřil: „No, být zombie má asi své výhody, možná se to dozvíme z té knížky...“